

der skal indrømmes ham noget Mere, saa maa det altsaa blive en Ret til at tillægge et enkelt Barn Mere end Halvdelen af Formuen, saaledes at, hvis der f. Ex. er 4 Børn, han skal kunne tillægge det ene Barn mere end Halvdelen, medens de tre andre Børn kun skulle beholde mindre, end det Halve, altsaa ethvert Barn mindre end $\frac{1}{4}$ af den hele Formue. Dette Sidste anseer jeg nu for ubilligt; det Første, at han kan give et enkelt Barn Halvdelen af Boet, anseer jeg for fuldkomment tilstrækkeligt — maaskee for mere end tilhørligt — med Hensyn til at conservere Eiendommen i Familien. Hvad der behøves mere, det maa tilveiebringes ad en anden Vet og ikke ved Hjælp af Lovgivningen. Det maa tilveiebringes ved Frib; det maa tilveiebringes ved Sparsommelighed; det maa tilveiebringes ved Tænkemaaden i Familien; det maa tilveiebringes derved, at Børnene opdrages i en saadan Tænkemaade, at den Enes frivillig understøtter den Anden i at erhverve Eiendommen, eller derved, at de fremdeles beholde Eiendommen i Sameie, Noget, som i ældre Dage var overmaade almindeligt ved Sædegaarde. Men, at gaae videre i at udvide den ulige Arv, det kan jeg for min Deel ikke gaae ind paa, og jeg har nu mærket, at i alt Fald de to Jurister, der ere Medlemmer af Udvalget, skjøndt de ikke have dissentieret med Hensyn til hele § 23, dog ikke have været meget stemte for den Tanke, der har affødt denne Paragraph. Naar der nu derhos til Bestemmelsen om at udvide den ulige Arveret saa stærkt, at der egentlig slet ikke bliver nogen Arveret, der er lovsikkert, tilbage for de øvrige Børn i Modsetning til det ene Barn, der begunstiges, tillige sætes den sidste Bestemmelse i § 23, nemlig at man kan belægge Eiendommen i den Begunstigedes Haand med et Slags fideicommissarisk Baand, saa gjør dette den første Bestemmelse endnu mere affrækkende. Jeg kan selv uden Hensyn til denne sidste Deel, ikke forsones mig med den første Deel af § 23, og jeg vil altsaa stemme imod Paragraphen i det Hele. Idet jeg gjør det, troer jeg dog, at jeg fuldkommen indenfor billige Grændser slutter mig til den berettigede Bestræbelse, der er hos de Fleste, efter at bevare den Eiendom for Familien, hvortil Familiens Minder ere knyttede,

og hvortil Ens egen Virksomhed har været knyttet. Men at gaae til at sige, at en Fader, naar han maaskee har 10 Børn, kan give det ene Barn Alt med Undtagelse af en nominal Deel, som han lader blive tilbage til de andre Børn, det kan jeg ikke billige. Jeg skal endnu kun tilføie en Bemærkning, og det er den, at en saadan Bestemmelse let leder til at opdrage Børnene som rige, men at efterlade dem som fattige,

R. P. Hansen: Skjøndt det ærede 12te kongevalgte Medlem (Carlsen) saavel som det ærede 2det Medlem for 9de Kredts (Estrup) efter min Mening skyldstgjørende have motiveret Bibeholdelsen af § 23, saa kan jeg dog paa Grund af de Betragtninger, der ere fremkomne saavel fra den ærede Retsførers som fra den sidste ærede Talers Side, ikke undlade at fremhøve, hvad der forresten allerede er udtalt i Betænkningen, at, naar man indrømmer en vis Testationsret over Penge og Pengeeffecter, saa er der ingen Grund til at lægge Hindringer i Veien for, at den samme Testationsfrihed overføres paa faste Eiendomme i saadanne Tilfælde som dem, der her ere tilstede. Det forekommer mig, at den Testationsfrihed, som her søges indrømmet, staar i en nøie Forbindelse med den Frihed, som gaaer igjennem Lovforslagets øvrige Paragrapher. Det forekommer mig, at man ubetinget gjør en Indskrænkning i Testationsretten, hvis man lægger Hindringer i Veien for, at der i saadanne Tilfælde som dem, der allerede ere blevne anførte — nemlig hvor en Arvelader eller Testator har et Barn, hvis Mangler og Svagheder ville kunne bevirke, at Formuen gaaer overstyr, og forhindre, at den bevares i Familiens Besiddelse — kan træffes Dispositioner til at indskrænke Rådigheden over Formuen. Det forekommer mig, som sagt, at det er en naturlig Ret, som her søges. Naar det er blevet udtalt, at det er nye Fideicommisser, som man herved giver Ret til at oprette, saa maa jeg bemærke, at jeg ikke kan forstaae, at en Bestemmelse som den omhandlede kan henføres under det nævnte Begreb. Bestemmelsen kommer jo nemlig kun til at gjælde for den enkelte Eiendom og for det enkelte Slægtled, og derhos staar jo Statens Control